

Султанътъ извади своя пръстенъ съ скжпоцененъ камъкъ и го постави на ржката на Али. „Съ тоя пръстенъ — прибави той — ти не ще страдашъ ни отъ гладъ, ни отъ жажда, ни отъ студъ презъ ясниѣ нощи; защото всички въ моето царство познаватъ тоя скжпоценъ камъкъ. Той ще ти отвори всички сърдца, всички врати; хората ще благославятъ твоето присжтствие и ще изпълнятъ всички твои желания“.

Следъ кжсо мълчание Али каза:

— Азъ простихъ на слънцето, че не иска да ми се покаже, какъ да не простя на тебе?

Султанътъ потропа съ своя жезлъ. Неговитъ па-зачи се наредиха на две редици, извадиха блѣскавитъ си сабли отъ ножницитъ и дадоха честь на Али. Слѣпниятъ просякъ излѣзе отъ двореца като князь. Равномѣрнитъ удари на неговата патерица върху мраморнитъ плочи даваха ехо, което затихваше бавно изъ султанскитъ покои и напомняше за величието на прошката и милосърдието.

